

opusdei.org

Štvrtok po 6. velkonočnej nedeli

Rozjímania na štvrtok po 6.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy sú: Duch
Svätý a dar poznania; vidieť
Boha vo stvorení; obnoviť v
Kristovi všetky veci.

09.05.2024

PRI REČI na Poslednej večeri apoštoli
úplne nepochopili Majstrove slová.
Na rôznych miestach vidíme, ako
medzi sebou komentujú svoje
rozpaky. „Čo je to, že nám hovorí:
„Ešte chvíľku a neuvidíte ma a zasa

chvílku a uvidíte ma,‘ a: ,Idem k Otcovi‘? Hovorili: Čo je to, že hovorí: ,Ešte chvílku‘? Nevieme, čo hovorí“ (Jn 16, 16-18).

Ježiš však pokračuje vo svojej reči: „Vy budete plakať a nariekať, a svet sa bude radovať. Budete žialiť, ale váš smútok sa premení na radosť“ (Jn 16, 20). Učeníci nedokázali rozlúštiť, čo sa deje, a nedokázali to ani počas dní Ježišovej smrti a zmŕtvychvstania, pretože im chýbala pomoc Ducha Svätého: tretiu Osobu Svätej Trojice pošle Otec a Syn po Nanebovstúpení. Je to Tešiteľ, ktorý si vyhradil úlohu „učiť“, „pripomínať“ a „vydávať svedectvo“ o všetkom, čo Ježiš povedal a urobil (porov. Jn 14, 26; 15, 26), osvietiť ich myseľ, pohnúť ich vôľou a roznieť ich srdcia.

Aby sme pochopili Božie slová obsiahnuté v Zjavení, potrebujeme pomoc Ducha Svätého. Je to jeho dar, aby sme mohli urobiť dobrý výklad

udalostí a situácií, v ktorých žijeme, čítanie podľa kľúča syna vyvoleného na poslanie. Dar, ktorý nám na tento účel posielal Tešiteľ, je známy ako dar poznania, pretože umožňuje našim očiam objaviť prítomnosť a majestát Stvoriteľa vo všetkom, čo sa nám deje, ako aj v celom stvorení.

POSVÄTNÝ AUTOR uzatvára jednotlivé dni stvorenia slovami: „A Boh videl, že je to dobré“ (Gn 1, 9.12.18.21.25). Zdá sa, že sám Stvoriteľ žasne nad tým, čo vyšlo z jeho rúk, a vyzýva nás, aby sme túto krásu kontemplovali a chránili. Stvorenie je neoceniteľný dar od Boha, je to list, ktorý nám napísal, a vo svetle Tešiteľa sa v ňom učíme čítať jeho nekonečnú lásku k nám. Keď sa skončí utváranie človeka, pridáva sa ešte jedna nuansa: „A Boh videl, že je veľmi dobrý“ (Gn 1, 31).

Písmo poukazuje na to, aký je človek pre Boha výnimočný; jeho krása vyniká nad ostatný stvorený svet. Vďaka daru poznania vnímame všetko okolo seba – najmä ostatných mužov a ženy – ako Božie dielo, učíme sa „nachádzať vo stvorení znamenia, stopy Boha, chápať, že Boh hovorí v každom čase a hovorí ku mne“^[1].

Takto objavujeme „teologický zmysel stvorenia“^[2]. Takto nás Duch Svätý s darom poznania pohýna k spontánnej modlitbe chvály, ktorá sa premieňa na vďakyvzdávanie a spev, na požehnania a žalmy. Chvála je modlitba, ktorá uznáva Božiu veľkosť a velebí ju. „Pán je veľký a hodný všetkej chvály“ (Ž 48, 2), hovorí žalmista. „Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému“, modlíme sa niekoľkokrát denne. *Gloria* a *Sanctus*, ktoré recitujeme pri svätej Omši, sú práve vyjadrením tejto túžby vzdať hold Stvoriteľovi.

Modlitba chvály je prítomná najmä v knihe Žalmov, ktorá zaznamenáva piesne a oslavné zvolania, ktoré izraelský ľud spieval pri uctievaní Boha. Žalmista, vzor kresťanskej modlitby, sa pri kontemplácii stvorenia modlí a spieva o svojej láske k Stvoriteľovi: „Bože a Pane náš, aké vznešené je tvoje meno na celej zemi“ (Ž 8, 2); „Nebesá zvestujú Božiu slávu a obloha ohlasuje dielo jeho rúk“ (Ž 19, 2); „Chváľte Pána z nebies (...). Chváľte ho, slnko a mesiac, chváľte ho, všetky žiariace hviezdy“ (Ž 148, 1). S darmi Tešiteľa prežívame svet krajším a žiarivejším spôsobom: učíme sa vidieť všetko dobrými očami a milovať všetko tak, ako to miluje Boh; objavujeme Božie stopy v každej bytosti, a tak vieme, že nás sprevádza.

SÚČASNE s objavovaním veľkosti stvorenia nám dar poznania „dáva spoznať skutočnú hodnotu stvorení v ich vzťahu k Stvoriteľovi“^[3]. Duch Svätý nám teda pomáha rozlišovať medzi vecami a Bohom, objavovať nekonečnú vzdialenosť, ktorá ich oddeľuje. Nie sme v pokušení premeniť stvorené veci na modly, ktoré nás odcudzujú Bohu.

„Milujeme svet, pretože ho Boh stvoril dobrý, pretože vyšiel z jeho rúk dokonalý, a pretože – ak ho niektorí ľudia niekedy kvôli hriechu robia škaredým a zlým – máme povinnosť posvätiť ho, priviesť, prinavrátiť ho Bohu: obnoviť v Kristovi všetky veci na nebi i na zemi (porov. Ef 1, 10)“^[4].

Slávnosť Nanebovstúpenia Pána je veľmi blízko. Pán nás vykúpil a vystupuje po Otcovej pravici. Nás, svojich učeníkov, poveruje, aby sme sa s ním zjednotili svätým životom, ktorý posväcuje všetko, čoho sa

dotkne. Preto Ježiš pred svojím odchodom vyslovil Bohu Otcovi želanie: „Neprosím, aby si ich vzal zo sveta“ (Jn 17, 15). Chce nás v našom prostredí, v našej práci, uprostred spoločnosti, v ktorej žijeme. „Vo svete, bez toho, aby sme boli svetskí,“ hovorieval svätý Josemaría, aby sme ho posväcovali, premieňali, aby sme všetko, čo máme v rukách, položili k Božím nohám, „postavili Krista na vrchol všetkých ľudských činností“^[5].

S darom poznania máme na dosah možnosť „oživiť našu každodennú prácu evanjeliom (...) a tak dať zmysel práci, aj tej ťažkej“^[6]; dar poznania nám pomáha v tejto úlohe uviesť všetko do súladu s Bohom. Pri pohľade na Máriu, matku Stvoriteľa, sa môžeme naučiť lepšie milovať svet a chváliť ruky, ktoré formovali všetko okolo nás.

[1] Benedikt XVI, *Audiencia*, 2-VI-2012.

[2] Svätý Ján Pavol II, *Audiencia*, 23-IV-1989.

[3] *Ibid.*

[4] Svätý Josemaría, *Listy* 23, bod 6.

[5] Svätý Josemaría, *Rozhovory*, bod 59.

[6] Benedikt XVI, *Audiencia*, 2-VI-2012.